

fredsstillende opbevaringsforanstaltning, og det er selvfølgelig ikke hensigtsmæssigt.

Vi venter os ganske meget af muligheden for at inddrage andre aktører i dele af aktiveringsindsatsen, hvor aktørerne honoreres efter, hvor mange af de aktiverede der kommer i ordinær beskæftigelse eller – hvor dette ikke er muligt – i privat jobtræning. Så ændres aktiveringen fra at være en opbevaringsforanstaltning til at være en målrettet indsats for at få den ledige i arbejde. Det er den rigtige vej at gå.

Vi støtter naturligvis også ideen om at gøre intensiv jobsøgning til et selvstændigt aktiveringsinstrument samt forslaget om en styrket tidlig indsats og en forstærket indsats sidst i ydelsesperioden. Sammen med ændringerne i jobrotationsordningen og ideen om en tovhulderfunktion i virksomhederne er der tale om klare forbedringer i forhold til det nugældende regelsæt.

Jeg skal dog ikke undlade at sige, at Det Konservative Folkeparti gerne havde indgået en aftale, som var mere vidtgående end det, vi her har aftalt. Vi havde gerne set, at reglen om aktivering i mindst 75 pct. af aktivperioden var blevet ændret til 27 måneder i hele ydelsesperioden i lighed med, hvad der i øjeblikket kører som forsøg i to arbejdsmarksregioner.

En sådan regelændring ville have fjernet det vandtætte skot mellem bevillingerne til dagpengeperioden og aktivperioden og muliggøre en mere fleksibel indsats i hele ydelsesperioden – vi gav allerede under forhandlingerne for et år siden udtryk for det samme synspunkt – men så langt ønskede ministeren ikke at gå på nuværende tidspunkt, og det har vi måttet affinde os med, men vi har aftalt at vende tilbage til dette spørgsmål ved en senere lejlighed.

Der kan naturligvis dukke problemer op under udvalgsbehandlingen, som forligspartierne må forholde sig til i fællesskab sammen med ministeren, men som udgangspunkt kan vi støtte lovforslaget.

Ole Sohn (SF):

Nu her et godt stykke ud på en fredag eftermiddag kommer éns milde sind jo tættere på – nu nærmer weekenden sig. Så derfor vil jeg godt indlede med at sige, at det forslag, der ligger her, kunne have været værre.

Jeg synes, at der ligger nogle overskrifter, som er meget rigtige: jobrotation, privat jobtræning, mere aktiv jobsøgningsindsats, styrkelse af ind-

satsen i dagpengeperioden – alt sammen positive elementer.

Men jeg synes faktisk, at jeg har hørt det før. Det var sådan set også det, der var grundlaget, da man lavede arbejdsmarkedsreformen. Allerede da snakkede man om jobrotation. Nu kommer det. Og jeg tror faktisk på, at det har en effekt. For alle er jo enige om, at det er i den private jobtræning, mulighederne ligger, for offentlige arbejdsgivere ansætter ikke folk i varige stillinger, når der er tale om offentlige jobtræningspladser. Så bliver de brugt som billig arbejdskraft, hvor den enkelte ingen rettigheder har, hvor den enkelte bliver nedværdiget. Det er en del af systemet. Det bliver desværre ikke afskaffet med de justeringer, der sker her; det beklager jeg. Men til gengæld er det godt, at man forsøger at fremme nogle af de andre instrumenter.

Men jeg vil gerne sige, at der jo ikke er noget i lovforslaget her, der forhindrer, at det, alle er trætte af, kan fortsætte. Og det, alle indtil nu har givet udtryk for, at man er træt af, er den måde, AF laver bunkeregistreringer og visiteringssamtaler på. Det finder faktisk sted endnu. Det fortsætter. Det er nedværdigende. Det har ingen værdi bortset fra, at det giver den enkelte AF-medarbejder, det enkelte AF-kontor, et kryds i karakterbogen i den statistik, man skal aflevere til Arbejdsmarkedsstyrelsen. Der har det værdi. Men er det af hensyn til den enkelte AF-medarbejder, at der skal laves arbejdsmarkedspolitik?

Nu ved jeg, at forligspartierne har lagt meget vægt på, at man bare skal køre videre i den samme skure og lave nogle justeringer. Men jeg håber, man under udvalgsarbejdet kan få slået fast og få det skrevet ind i loven, at det vil vi ikke længere finde os i.

Jeg synes også, vi skal have slået fast og skrevet ind i loven, at vi ikke vil finde os i den form for sicilianske tilbud, der gives mange ledige, der skal i aktivering, og som oplever det som tvangsaktivering. Hvorfor? Jo, fordi AF-kontorerne laver aftaler med kursusudbydere – det kan være VUC-centre, AMU-centre, private kursusudbydere osv., osv. – og når man har lavet en aftale, dvs. skrevet kontrakt med den kursusudbyder, står man med et antal pladser, som man skal fylde op, og så må man håbe, at de ledige af sig selv ønsker det, og ønsker de det ikke frivilligt, ja, så finder man metoder.

Hvorfor ikke skrive ind i loven, at den enkelte arbejdsløse har et rettighedskrav til at sige fra, hvis man ikke føler, der er kvalitet nok i aktive-